

hospodářství upotřebení, nelze přece o osobách těch tvrditi, že jsou výhradně zaměstnány při polním hospodářství.

Stěžující firma není tudíž osvobozena ve smyslu cit. § 4, posl. odst. a § 11, odst. 3 č. 1. od placení příspěvku zaměstnavatelů za osoby tyto.

Takto vyvráceny jsou veškeré námitky stížnosti, která byla proto jako bezdůvodná zamítnuta.

Č. 1861.

Dávka z přírůstku hodnoty: I. Jsou-li zároveň splněny další předpoklady zákonem stanovené, jsou od dávky osvobozeny také převody stavebních parcel, jichž se použije buď k provedení nových staveb aneb nástavby podle § 1 č. 3 zákona z 28. prosince 1911 č. 242 ř. z. — II. Nárok na osvobození od dávky není vyloučen tím, že parcela neměla v době převodu povahu parcely stavební ve smyslu stavebního řádu.

(Nález ze dne 19. ledna 1923 č. 537.)

Prejudikatura: Boh. 1593 adm.

Věc: Richard S., jménem vlastním a v zastoupení pozůstalosti po Mořici Sch., a Viktor S. v Praze (adv. Dr. Vojtěch Salz z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Trhovou smlouvou, danou v Praze 9. prosince 1920, prodali Richard S. jménem vlastním a v zastoupení pozůstalosti Mořice S. a Erich S. dům čp. — v Praze se stavební parcelou — a zahradou — firmě »J«, společnosti s r. o. v Praze, za 1,500.000 Kč

V přiznání k dávce z přírůstku hodnoty uvedli zcizitelé, že zamýšlejí v zahradě domu podniknouti velkou novostavbu a to pro kancelářské účely a na domě samém nástavbu nejméně jednoho patra pro obytné účely. Odvolali se pak na ustanovení § 1 č. 4 zákona z 30. března 1920 č. 209 Sb. tvrdíce, že jsou zde dány zákonné podmínky pro osvobození převodu od dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Platebním rozkazem magistrátu hl. m. Prahy z — byla předepsána z převodu shora uvedených nemovitostí dávka z přírůstku hodnoty, při čemž za základ výpočtu přírůstku hodnoty položena byla zcizovací cena 1,500.000 Kč.

Žádost za osvobození převodu reality od dávky ve smyslu zákona ze dne 30. března 1920 č. 209 Sb. nebylo vyhověno, poněvadž nejde o převod stavební parcely, nýbrž o převod obytné budovy činžovní.

Zemský správní výbor v Praze rozhodnutím z — stížnost zcizitelů do platebního rozkazu podanou zamítl.

O stížnosti rozhodnutí to jako nezákonné nařikající uvážil nss toto:

Žal. úřad, odepřev nař. rozhodnutím st-lům žádané osvobození od dávky z přírůstku hodnoty ohledně všech prodaných nemovitostí, tedy nejen ohledně parcely stavební, nýbrž i ohledně zahrady z důvodu, že st-li dovolávaný zákon v § 1 č. 4. osvobozuje od dávky pouze převod

stavební parcely, popřel, že jsou zde zákonné předpoklady osvobození od dávky ohledně nemovitostí tvořících s domem čp. — jedno knihovní těleso, a vycházel při tom zřejmě z názoru, že výhoda tato se vztahuje jen na převody nezastavěných stavebních parcel a takových parcel, které mají již v době převodu kvalifikaci stavebních parcel ve smyslu § 6, resp. 8. praž. stav. řádu.

Názor ten neshledal nss odůvodněným.

§ 1, odst. 2. č. 4 cit. zákona stanoví, že převody stavebních parcel v letech 1920 a 1921, jichž bude v celé výměře použito k stavbám podle tohoto zákona, nepodléhají co do přírůstku dávka z přírůstku hodnoty.

Pod výrazem »stavby podle tohoto zákona« rozuměti jest ve smyslu odst. 2. cit. § 1: 1. nové stavby (§ 1 č. 1 zákona z 28. prosince 1911 č. 242 ř. z.), 2. stavby domů s malými byty, 3. přístavby (§ 1 č. 2 posléz citovaného zákona), 4. nástavby (§ 1 č. 3 téhož zákona), t. j. z v ý š e n í e x i s t u j í c í c h s t a v e b zřízením nových pater.

Dle § 1 č. 1 lit. b) zákona z 28. prosince 1911 č. 242 ř. z. jsou novým stavbám na roveň postaveny také stavby na d ř í v e z a s t a v ě n ě m p o z e m k u, je-li v nové stavbě plošná výměra pater nad povrchem země jsoucích kromě podkrovního patra, aspoň půldruhékrát tak veliká jako ve starém stavení.

Z těchto ustanovení vychází na jevo, že od dávky osvobozeny jsou, ovšem jsou-li zároveň splněny další předpoklady zákonem stanovené, také převody stavebních parcel, jichž se použije buď k novým stavbám zřízeným na místě staveb již existujících v rozsahu vytčeném v § 1 č. 1 lit. b) zák. č. 242 z r. 1911, anebo k provedení nástavby v rozměrech § 1 č. 3 zákona z 28. prosince 1911 č. 242 ř. z.

Z toho dále plyne, že i stavebním parcelám zastavěným v případech těchto ve smyslu § 1, odst. 2. č. 4 zákona z 30. března 1920 č. 209 Sb. při splnění dalších zákonných podmínek osvobození od dávky z přírůstku hodnoty přísluší.

Pokud jde o převod zahrady, tu poukázati jest dle § 44 j. ř. k nálezu zdejšímu ze dne 21. října 1922 č. j. 15.090 (Boh. 1593 adm.), kterým vysloven a blíže odůvodněn byl právní názor, že nárok na osvobození od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí dle § 3 č. 3 nař. ze dne 23. září 1920 č. 545 Sb. není vyloučen tím, že parcela v době převodu neměla kvalifikaci parcely stavební ve smyslu stavebního řádu.

Na názoru tomto nss trvá.

Ježto zemský správní výbor následkem mylného právního názoru nepřihlížel k údajům strany, že zamýšlí použití zmíněné zahrady k novostavbě a na domě samém zříditi nejméně jedno nové patro, a důsledkem toho nezjistil, zda dány jsou zciziteli tvrzené předpoklady pro poskytnutí výhody, které se st-lé domáhali, přiči se napadené rozhodnutí zákonu a bylo je z tohoto důvodu zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 1862.

Z n á m k y: I. Známky původně zapsané u některé obchodní komory v území bývalého Rakouska požívají, jsou-li splněny zákonné předpoklady, v území čsl. republiky stejné ochrany, jakou jim zaručovaly předpisy tehdy platné, nikoli však ochrany větší. — II. Známká nezpůsobila